

Til: generalistkommuneutvalget

Fra: Landsrådet for Norges barne- og ungdomsorganisasjoner

Innspill fra LNU til generalistkommuneutvalget

LNU har fire innspill til utvalget:

1) Tilgang til lokaler

Et av de aller viktigste spørsmålene for våre organisasjoner er tilgangen til egnede lokaler for å gjennomføre aktiviteten sin. Det er også her vi ser noen av de største forskjellene mellom kommunene – både i villigheten til å bistå organisasjonene, og hvor tilgjengelig lokalene er. Det er store variasjoner både når det gjelder booking, åpenhet og fasiliteter. Inntrykket er at det er veldig avhengig av enkeltpersoner i kommunen eller på skolene for hvor lett det er. Spesielt arrangementer over tid, med mulighet for overnatting, tilgang til kjøkkenfasiliteter, møterom og garderobefasiliteter er utfordrende. Her kan man sammenligne med idretten og de større kulturinstitusjonene som gjerne har skreddersydde opplegg for å sikre at de får tilgangen til de lokalene de trenger over tid.

Begrunnelsene for avslag varierer, og kan i noen tilfeller være knyttet til enkeltpersoners preferanser: dårlige tidligere erfaringer, ideologi/religiøs overbevisning, presedens ved at andre har fått avslag før, eller kapasitetsproblemer.

Det er behov for løsninger på tvers av kommunene for både informasjonsdeling og bookingløsninger og LNU vil oppfordre kommunene til å bidra med innhold til vår portal for lokaler <https://lokaler.lnu.no/>.

En videre utfordring er at kommunene i noen tilfeller tar – for barne- og ungdomsorganisasjoner med liten økonomi – relativt mye for å leie ut sine lokaler. Dette varierer mye mellom kommunen, der mange også låner ut gratis til barn og unge, men de kommunene som bruker utleie av lokaler som inntektskilde, setter med det store begrensninger på organisasjonenes evne til å gjennomføre aktivitet.

2) Støtteordninger

Støtteordninger er selvsagt viktig for LNU's medlemmer. dessverre så er det sånn at store forskjeller på hva slags støtteordninger kommunene har, og ikke minst: mange har dårlige ordninger for barne- og ungdomsfrivilligheten – de er rettet mot – og fungerer bedre for – idretten og voksenorganisasjonene. Det gjør at søknadsprosessene er vanskelige å sette seg inn i, og kravene om rapportering og lignende er så store at organisasjoner vegrer seg fra å søke. For våre organisasjoner ville det vært en stor forbedring dersom man fikk strømlinjeformet inngangskrav og regelverk til støtteordningene – gjerne i tråd med de ordningene de allerede kjenner, som [Frifond](#).

3) Organisering av kommuner

Kommunekartet ikke speiler organisasjonskartet. Det er heller ikke mulig i alle tilfeller, når det slås sammen og flyttes på kommunegrensene. Men vi har flere eksempler på støtteordninger og rettigheter har som krav om at mottakerne skal være innbyggere i den enkelte kommunen. Mange organisasjoner har ikke mulighet til å skille medlemmer ut fra kommunetilhørighet. Her må man se

på om det går an å innføre tverrkommunale støtteordninger. Unges fritidsinteresser er ikke kun bunnet opp i den enkelte kommunen en er bosatt i.

Det er også veldig stor forskjell på kompetansen kommunene har til å hjelpe barne- og ungdomsorganisasjonene og følge dem opp. Noen kommuner har ansatte med dette som spesialfelt – noen har til og med flere – mens andre har lite ressurser, og i beste fall noen som har dette som deltidseskjeft. Dette gir store forskjeller i oppfølgingen barne- og ungdomsorganisasjonene kan forvente i den enkelte kommune.

I mange kommuner har man kultur- og/eller idrettsråd som sikrer en god samhandling med de voksenstyrte fritidsaktivitetene, men det finnes få eksempler på sammenlignbare ordninger for barn og unge. I noen tilfeller er de underlagt de samme rådene, men her er det også store forskjeller på hvor stor oppmerksomhet de er villig til å gi den mindre omfattende aktiviteten i barne- og ungdomsorganisasjonene spesielt, men også den resterende frivilligheten generelt.

4) Medvirkning i kommunene

LNU er opptatt av at barn og unge skal ha mulighet til reell og meningsfylt medvirkning i saker som angår dem. Hva som angår dem må det være opp til barn og unge selv, og de må selv få velge hvem som skal snakke for dem. Vi har flere gode eksempler på kommuner som både ønsker og lykkes med god ungdomsmedvirkning, både gjennom de lovpålagte ungdomsrådene og på andre måter. Dessverre er det også stor variasjon og noen kommuner opplever at når de har ungdomsråd så er det alene nok til å si at de driver medvirkning for barn og unge. LNU har utviklet [fem råd for reell og meningsfylt medvirkning](#) - og vil anbefale at det utvikles en standard for medvirkning for barn og unge som kommunene kan bruke.

LNU ønsker utvalget lykke til med arbeidet og svarer gjerne på spørsmål ved behov

På vegne av Landsrådet for Norges barne- og ungdomsorganisasjoner,
Kim Orlin Wettland Kantardjiev,
Avdelingsleder politikk og kompetanse